

Het verhaal van Anne

(Leven in geleende tijd) door Coby Reedijk

Toen ik in 2000 mijn eerste nestje fokte en met de ziekte HCM in aanraking kwam was er niet zoveel over bekend. En zeker niet bij de Noorse Boskat. Men geloofde niet dat er een erfelijke aandoening in het spel was. De laatste maanden komen er steeds meer gevallen naar voren en wordt het onderwerp zeer actueel. Uit liefde voor het ras en om u als liefhebber en als fokker te informeren heb ik dit artikel geschreven.

Eind juni 1998 moest ik mijn laatste huiskat (17,5 jaar oud) in laten slapen. In eerste instantie wilde ik geen kat meer in huis nemen, maar na een paar weken in een leeg huis thuiskomen werd de behoefte aan katten als huisgenoten weer groter. Een kat maakt van een huis een thuis, nietwaar? Ik had een jaar of wat geleden een kattenshow in de regio bezocht en een kaartje meegenomen van een Norenfokker uit dezelfde plaats waar ik woonde. Ik belde op om te informeren of ze kittens te koop hadden. Ze vertelden mij dat ze een nestje hadden van één week waar een poesje uit beschikbaar was en uit een vorig nest hadden ze nog twee poesjes. Na mijn eerste bezoek aan de cattery was ik helemaal om, ik wilde de twee zusjes uit het E-nest. En zo kwamen Enna en Eirene bij me wonen. Ik had nooit plannen gemaakt om te gaan fokken, maar ik dacht dat het leuk zou zijn als de meiden een nestje kregen voordat ze gecastreerd zouden worden. Eirene was de eerste die naar de kater mocht in 1999 en in 2000. Ze is bij verschillende katers geweest, maar heeft nooit een nest gekregen.

Enna mocht ook in 2000 naar de kater. Haar fokker had een geschikte partner. Enna werd gedekt en bleek zwanger te zijn. Half augustus werden de kittens verwacht. Voor mij betekende fokken toen poes x kater = kittens. Ik wist niets van fokken, genetica of bloedgroepen enz. af. Sindsdien ben ik heel wat wijzer geworden. Jullie zullen het begrijpen wanneer je dit verhaal verder leest.

Op de 58^e dag van de zwangerschap werd ik 's morgens vroeg wakker. Toen ik de badkamer inliep zag ik Enna, haar kont was helemaal nat. Het badkamerkleedje was ook nat van vruchtwater en bloed. Ik dacht dat ze al begonnen was, maar ze had geen weeën. Ik belde de dierenarts die mij voor controle liet komen. Ze konden niets doen alleen antibiotica voorschrijven om eventuele infecties te voorkomen. Verder moesten we afwachten. Op de 61^e dag begonnen de weeën maar Enna had problemen met de uitdrijving van de kitten. Uiteindelijk werd het een keizersnede en op 14 augustus 2000 werd 's nachts een klein poesje gehaald. Ze woog slechts 54 gram maar er zat leven in die kleine meid.

Eenmaal thuisgekomen was Enna grotendeels uit de narcose, maar ze was niet in de kitten

geïnteresseerd. Na een paar uur besloot ik dat het voor de kitten de beste oplossing was als ik een pleegmoeder voor haar zocht. Mijn Myrrha (toen de jongste van mijn katten) had een broer uit hetzelfde nest die ongeveer op 1 uur rijden woonde. Ik had gehoord dat ze daar een nestje hadden dat twee dagen ouder was dan het poesje. Ik heb hen gebeld, de situatie uitgelegd en ik mocht de kitten direct brengen. Jessy, de pleegmoeder, accepteerde de kitten meteen en begon haar te verzorgen. In eerste instantie wist ik niet of het een poesje of een katertje was, ze was te klein om het goed te kunnen zien. Ze werd door Jessy en met de fles grootgebracht. Jessy's eigen drie kittens waren zo groot dat die kleine vaak niet bij een tepel kon komen. Na 9 dagen waren de ogen van de kitten goed geopend. Toen was ook duidelijk dat het om een poesje ging. Ik noemde haar Elivagar's Annelita.

Anne en Helga, wat een verschil.....

Eén van haar oogjes opende niet goed en na een paar dagen zag ik dat haar linkeroogje anders was dan haar rechter. Ze was niet blind, merkten we later. Ze kon zien, maar ze was voorzigtiger dan haar nestgenoten. Ik verstuurde kaartjes naar familie en vrienden toen Anne een paar weken oud was. De spreuk op het kaartje was: "Zelfs het kleinste katje is een meesterwerk" (Leonardo Da Vinci). Deze spreuk is mijn credo gebleven.

Toen Anne drie maanden oud was is ze eindelijk thuis komen wonen. Ik nam haar mee naar mijn eigen dierenarts voor controle en om te vragen wat ik voor haar oogje kon doen. De dierenarts hoorde een hartruis, maar dat kan vaker bij kittens

voorkomen en verdwijnen. Hij raadde mij aan om dit over 5 maanden weer te laten controleren. Voor het oogje moest ik naar een specialist. Anne heeft microphthalmie, dit is een geboortefwijking die niet erfelijk is. Waarschijnlijk is er tijdens de ontwikkeling rond de 3^e week van de zwangerschap iets misgegaan (een virus of iets dergelijks, bijv. zoals rode hond bij mensen ook problemen kan veroorzaken). In mei 2001 gingen we terug naar de dierenarts die nog steeds een hartruis hoorde. Hij adviseerde om een echocardiogram te laten maken bij een radioloog in Den Haag. Het eerste onderzoek verliep niet naar wens. Anne was angstig en wilde niet rustig blijven liggen. De radioloog kon geen metingen doen, maar ze zei dat ze op het scherm kon zien dat het op cardiomyopathie leek. Ze adviseerde ons om over 6 maanden terug te komen.

Anne 10 dagen oud

In oktober 2001 gingen we dus opnieuw naar de radioloog. Het onderzoek kon toen wel volledig plaatsvinden. Anne bleek HCM positief te zijn. De radioloog constateerde ook dat Anne's hartkleppen niet goed functioneerden. Ze kon niet zeggen of er sprake was van een primaire HCM (aanwezig vanaf het begin en dus waarschijnlijk genetisch) of een secundaire HCM (veroorzaakt door iets anders, in dit geval die hartkleppen die niet goed functioneerden). Tijdens een van deze bezoeken kwamen we de assistente van de dierenarts tegen met haar Noor. Die was daar voor controle voor HCM. Anne was dus niet de enige Noor, maar de radioloog had er nog niet veel getest. Ik wist niets over deze ziekte dus ik begon informatie te zoeken op Internet. Ik vond o.a. een site met informatie omtrent het onderzoek van dr. Kittleson naar een kolonie Maine Coons. Verder heb ik de fokker van Enna (tevens eigenaar van de kater) geïnformeerd. Ik vroeg hen of ze bekend waren met hartproblemen. Ze ontkenden dit en dat was toen vermoedelijk ook zo. Omdat ik inmiddels ook had gelezen dat HCM erfelijk kon zijn heb ik de fokker gevraagd wie de ouders/grootouders waren van de kat van de dierenartsassistent. Deze kat bleek aan Anne

verwant te zijn. Eén en één is twee. Ook deed ik navraag bij mijn dierenarts, die alleen maar zei dat hij niets kon vinden dat wees op een erfelijk probleem.

Sinds Anne's diagnose heb ik heel veel over HCM gelezen. Ik heb lezingen bijgewoond over HCM, maar ook over andere gezondheidsonderwerpen bij katten. Ook heb ik een cursus genetica gevolgd. Allemaal dingen die ik eigenlijk had moeten doen voordat ik aan fokken begon.

Eind oktober 2001 bezocht ik met een nest een kattenshow. Een fokker die ik van shows kende kwam naar mij toe en vertelde mij dat één van haar poezen (drie jaar oud) plotseling ziek werd en met hartproblemen werd opgenomen. Bij de dierenarts is ze uiteindelijk overleden. Er is helaas geen sectie op deze poes verricht, dus waar ze precies aan is overleden weten we niet. Later kwam ik erachter dat deze poes een halfzus was van Anne. En dat maakt drie.....

In die periode heb ik de fokker geïnformeerd en op de mogelijkheid van een erfelijke aandoening gewezen. Ook de fokker die de halfbroer van Anne had heb ik geïnformeerd.

In april dit jaar hoorde ik via een vriendin dat er weer een kat aan een vermoedelijk hartprobleem was overleden. Ze had dit van de fokker gehoord. Ook nu ging het weer om een halfbroer van Anne. En dat maakt vier.....

Op de dag van Myrrha's test ontving ik 's morgens een e-mail met het bericht dat Myrrha's broer (nestgenoot) getest was en HCM verdacht was bevonden. Hij zat op de grens. En dat maakt vijf.....

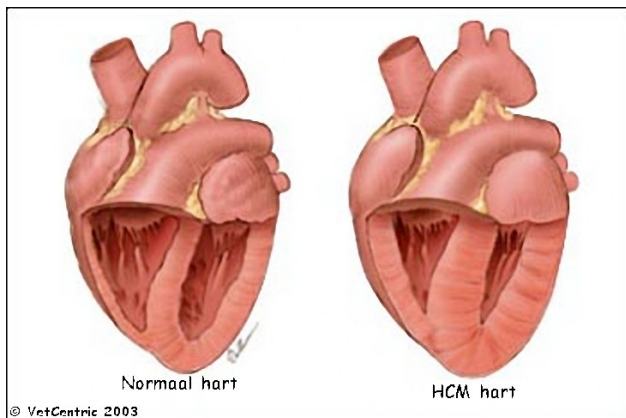
De fokker was in februari dit jaar al op de hoogte gesteld van dit feit. Ook de vorige eigenaar is geïnformeerd. Als ik er niet bij toeval achter was gekomen had ik het waarschijnlijk nooit gehoord.

Niet alleen ik maar ook andere fokkers hebben misschien familieleden in de fok. Daar moet heel zorgvuldig mee worden omgegaan. Als we allemaal ons hoofd in het zand stoppen gaat het ras eraan kapot. En wat mij betreft duurt eerlijkheid het langst.

Wat is HCM nu eigenlijk?

HCM (Hypertrofische Cardiomyopathie) is de meest voorkomende hartaandoening bij katten, zowel huiskatten als raskatten. Het is een ziekte van de hartspier waarbij de hartspier plaatselijk sterk verdikt is (vaak de wand van de linker kamer) en daardoor minder goed kan functioneren (hypertrofie = verdikking, cardio = hart, myopathie = spieraandoening). Ook een abnormale beweging van de mitraalklep (SAM = Systolic Anterior Motion) kan duiden op HCM. De mitraalklep kan hierdoor gaan lekken en er ontstaat dan een

verhoogde druk in de linkerboezem die daardoor wijder kan worden. HCM kan primair zijn, dat betekent dus dat het wordt veroorzaakt door een afwijking in de hartspier zelf (genetisch). Wat precies de oorzaak is daar is men nog niet achter. Bij verschillende rassen heeft men erfelijkheid door middel van onderzoek aangetoond. In de V.S. is onderzoek gedaan naar Maine Coons en Amerikaanse Kortharen. HCM kan ook secundair zijn, wat dus aangeeft dat de aandoening is veroorzaakt door een andere aandoening. Voorbeelden hiervan zijn hoge bloeddruk of schildklier-aandoeningen. Deze aandoeningen komen vaak pas op latere leeftijd voor. Door middel van onderzoek kan worden bewezen of hier sprake van is.

Onderzoek naar de ziekte in de V.S. heeft aangetoond dat het bij de Maine Coon en de Amerikaanse Korthaar autosomaal dominant vererft. D.w.z. niet geslachtsgebonden en slechts één van de ouders is genoeg om het door te geven. Door middel van stamboomonderzoek is hier aangetoond dat bij Maine Coons en Brits Korthaar sprake is van een erfelijke component. De ziekte heeft een variabele expressie, d.w.z. dat het zich op verschillende manieren uit. Er zijn katten met een ernstige vorm van de ziekte, katten waar de ziekte in milde vorm ontwikkelt, maar er zijn ook katten zonder symptomen die inmiddels nageslacht hebben die wel HCM hebben ontwikkeld. Er zijn geen aanwijzingen bij katten, mensen of andere diersoorten dat voeding bij de ontwikkeling van de ziekte een rol speelt.

HCM is meestal een voortschrijdende ziekte waarbij de kat in eerste instantie geen symptomen heeft en later milde klachten ontwikkelt. Er zijn echter ook voorbeelden van een acuut verloop van de ziekte, waarbij hartfalen en een acute dood mogelijk is.

De ziekte komt meestal voor bij katten tussen de 4,5 en 7 jaar, maar soms ook bij kittens van 3 maanden en katten van boven de 9 jaar. Over het algemeen zijn er meer katers aangetast dan poezen.

De enige tot nu toe bekende manier om de ziekte bij een kat aan te tonen is door het maken van een echocardiogram. Hiermee kan onderzocht worden of een dier fenotypische verschijnselen heeft van HCM, dus zichtbare afwijkingen aan het hart en/of de hartkleppen. Een verdikking van de spieren rond de hartkleppen is een aan HCM gerelateerd probleem. SAM, Systolic Anterior Motion (abnormale beweging van de hartkleppen) is dan het gevolg. Deze controle kan alleen maar worden gedaan door een specialist met een speciale Color-Doppler machine.

Bij katers kan het onderzoek vanaf een leeftijd van twee jaar plaatsvinden, bij poezen vanaf een leeftijd van 3 jaar. Dit is een richtlijn, omdat het hart van de kat dan pas volgroeid is. Toch zullen er ook dieren zijn waarbij geen klinische verschijnselen worden aangetoond die toch het gen "dragen", misschien dieren met een heel milde vorm. Dit betekent in de praktijk dat je bij een negatief gescande kat geen 100% zekerheid hebt dat de kat inderdaad negatief is (men zegt 80%). Bij een positief gescande kat heb je die 100% zekerheid dus wel. Het is dus niet zo eenvoudig om deze ziekte kwijt te raken. Helaas bestaat er voor katten nog geen DNA test. DNA onderzoek bij katten, zoals bij mensen mogelijk is, is helaas nog niet beschikbaar. Al boekt men de laatste tijd toch veel vooruitgang om het DNA van de katten in beeld te brengen. Met het uitbreken van SARS toont men bijvoorbeeld ook heel veel interesse in het onderzoek naar FIP bij katten. Voordeel hiervan is dat op deze manier meer geld vrijkomt voor verder DNA onderzoek. Wat HCM aangaat: men doet voornamelijk onderzoek naar mutaties van genen van de Maine Coon, daarvoor is een speciaal fonds in het leven geroepen. Dit onderzoek wordt gedaan onder de vlag van de Winn Feline Foundation. Dit proces verloopt traag omdat er maar weinig cardiologen en experts op het gebied van genetica bij katten zijn. Er zijn op dit moment 10 kandidaat genen, 3 ervan zijn al afgefallen bij nader onderzoek. Eén gen/ proteïne lijkt veelbelovend te zijn en daar richt men het onderzoek nu op. Zodra het gen bekend is kunnen er eventueel testen ontwikkeld worden. Maar dat zal nog jaren duren....

Verder is het niet onwaarschijnlijk, dat zal blijken dat per ras een ander gen gemuteerd is. Sinds dit onderzoek dat ongeveer 10 jaar geleden startte kwamen meer rassen op het lijstje terecht. Brits Korthaar, Amerikaanse Korthaar, Perzen, diverse Rexen, Ragdolls en ook Noorse Boskatten en Sphynx. Tussen de rassen zijn verschillen zowel in de grootte van het probleem in het ras als in de wijze waarop de ziekte verloopt. Daarom vermoedt men ook dat er verschillende genen in het spel zijn. Bij Maine Coons treedt de ziekte pas op na het tweede jaar en wordt ernstig bij een leeftijd van 4

jaar (er zijn echter ook gevallen bekend van kittens die met 6 maanden HCM positief zijn getest). Ragdolls ontwikkelen al een ernstige vorm op jonge leeftijd (een kitten van 3 maanden, maar dat soort voorbeelden hebben we bij de Noren ook). Bij Britten komt het voor dat de ziekte zich vrij laat ontwikkelt. Als er een DNA test voor een ras beschikbaar zou zijn, dan zou het mogelijk zijn in een paar generaties van de ziekte af te komen. Maar zover zijn we dus nog lang niet.

Dit is leven in geleende tijd.....

Dus voorlopig is regelmatig testen de enige mogelijkheid die we hebben. Welk advies wordt ons hierbij gegeven? Een echocardiogram wordt meestal gemaakt bij katten die klinische verschijnselen van hartproblemen hebben, bijvoorbeeld een hartruis. De jaarlijkse controle bij de dierenarts op hartruis zou dus een methode kunnen zijn om HCM te traceren. Nee, een redelijk percentage katten die HCM ontwikkelen hebben geen hartruis. Omdat de ziekte zich op welke leeftijd dan ook kan ontwikkelen is een enkel onderzoek geen garantie dat de kat vrij is van deze ziekte. Het echocardiogram moet jaarlijks worden herhaald zolang de kat in de fok gebruik wordt. Maar ook “gepensioneerde”katten moeten nog regelmatig getest worden in verband met het feit dat er nageslacht van hen nog in de fok gebruikt wordt. HCM kan zich op latere leeftijd nog manifesteren.

Anne's moeder is inmiddels twee keer getest en beide keren was de uitslag negatief. Ze wordt volgend jaar nog een keer getest als ze 7 jaar oud is. Omdat ze een kastaat is en ik haar kant van de stamboom niet verdenk heeft jaarlijks testen geen nut. Enna's vader is vorig jaar overleden, hij was ruim 15 jaar oud en haar moeder dit jaar, zij was ruim 14 jaar oud. Anne's vader is niet getest en daar ben ik best teleurgesteld over. De eigenaar vertelde me een tijd geleden dat hij niet meer geënt kan worden of getest. Hij is alleen te benaderen als

er een krolse poes bij zit. Er worden dus geen pogingen voor ondernomen, een besluit dat voor mij moeilijk te respecteren valt.

Het beste wat je kunt doen als je een geval van HCM tegenkomt of een andere genetische aandoening is zowel de ouders als de grootouders testen. Helaas is dat in Anne's geval niet mogelijk. Voor mij zijn er dus twee opties die zijn overgebleven:

1. Alle katten testen die direct aan Anne verwant zijn:

Ik besloot om Anne's familieleden die bij mij wonen regelmatig te laten testen. Anne's halfzus Myrrha was ten tijde van Anne's eerste onderzoek al bij de kater geweest. Toen haar nest in juli geboren was wist ik nog niet zeker of het om een erfelijke aandoening ging. Toch besloot ik toen om geen kittens aan fokkers te verkopen. De enige uit dat nest die nog open is, is een poes, Elivagar's Britha Blåmannsdatter en die woont bij mij, samen met haar broer Balder. Myrrha is inmiddels drie keer getest (2002, 2003 en 2004). Alle testen waren negatief en er zijn geen veranderingen te zien t.o.v. de eerste test. De laatste keer is Balder ook getest en ook hij kwam negatief uit de test. Britha is dit voorjaar getest en ook zij was negatief. Myrrha's eerste test heeft ze gekregen voordat ze naar de kater ging. Ook de kater waar Myrrha door gedekt is, is negatief getest op HCM. Haar tweede nest was, net als haar eerste nest, een gezond nest. Al de kittens uit dit nest zijn gecastreerd met 12 weken. Eén kater uit dit nest is bij mij blijven wonen, hij staat voor volgend jaar op de testrol. Ik heb alle katteneigenaren die een kitten uit het B- of uit het D-nest hebben de eerste keer dat ze bij mij op bezoek kwamen geïnformeerd. Ik heb ze het verhaal van Anne verteld. In het koopcontract is opgenomen dat als een kat zonder aanleiding sterft er een sectie moet worden gedaan als er vooraf geen andere testen zijn gedaan om uit te vinden wat de kat had.

Ook weet ik dat ik van hen alle medewerking zal krijgen als het nodig mocht blijken om hun katten ook te laten testen.

2. Stamboomonderzoek naar boven in de door mij verdachte lijn:

Zoekend op Internet kwam ik In Memoriam pagina's tegen van katten die op jonge leeftijd zijn overleden (1 tot 7 jaar) wiens stambomen voor een deel overeen kwamen met die van Anne. Ik schreef een e-mail aan een Zweedse fokker, maar ik kreeg geen antwoord terug. Ook schreef ik naar fokkers in Denemarken en de VS omdat zij op hun site schreven dat ze op HCM testen. Ik wilde van hen weten wat voor hen de aanleiding was om met testen te beginnen. Ook uit die hoek geen reactie.

Uiteindelijk besloot ik de fokker in Zweden te bellen. We hebben bijna een uur aan de telefoon

gezet en ik mocht haar allerlei vragen stellen. Ze was niet bekend met de ziekte maar één van haar katten was aan een hartprobleem overleden. De meeste andere katten waren aan nierproblemen overleden. Chronisch nierfalen (CRF) gaat vaak hand in hand met HCM. Als het hart het bloed niet goed kan rondpompen worden uiteindelijk ook de organen aangetast, de nieren zijn hier erg gevoelig voor. Vaak worden dezelfde medicijnen voor beide problemen voorgeschreven.

Als een kat positief getest wordt op HCM dan heb je een zekerheid van 100%. Bij een negatieve test heb je die garantie niet. Daarom moet de test voor HCM ieder jaar worden herhaald zolang de poes/kater in de fok zit.

Wat moet je doen als je kat HCM-positief wordt getest? Als eerste de kat uit de fok halen en degenen waarschuwen die nageslacht van de kat hebben. Statistisch kan 50% van hen het gen dragen. Deze katten moeten goed in de gaten gehouden worden. De meest veilige benadering is om deze katten ook van de fok uit te sluiten. Dit kan nadelen hebben op de lange termijn, zeker als het grote aantallen katten betreft. Als de fokpopulatie te klein wordt verdwijnen er waardevolle eigenschappen uit het ras en kunnen andere ongewenste kenmerken frequenter voorkomen. Screenen voor de fok is dan de enige optie.

Ouders van de kat moeten ook worden getest. En een aangedane of verdachte ouder moet verder van de fok worden uitgesloten. Verder moeten alle fokkers die aan die kat verwante katten hebben worden ingelicht. En deze katten moeten ook worden getest.

Kan het voorkomen dat de ouders van een HCM-positieve kat beiden negatief uit de test komen. Ja, dat is mogelijk. Het kan zijn dat één van de ouders geen goede diagnose heeft doordat er niet met de juiste apparatuur is getest. Of de testen hebben plaatsgevonden toen de kat nog jong was en zijn nooit herhaald.

Vanwege de variabele expressie weten we dat niet iedere kat duidelijke echografische bewijzen van HCM heeft. Het is dus mogelijk dat er katten zijn die het gen doorgeven aan de volgende generatie.

Als laatste kan je ook aan een spontane mutatie denken in een kat uit normale ouders. Men weet niet hoe vaak zoiets voorkomt, maar statistisch is die kans bij raskatten heel erg klein.

Omdat ik met HCM in aanraking ben gekomen heb ik besloten om al mijn poezen, ook die niet direct aan Anne verwant zijn te laten testen op HCM zolang ze in de fok zitten. Tevens heb ik besloten om de poezen niet te vroeg voor de fok in te zetten. Christianna is dit voorjaar negatief getest en wordt

in december 3 jaar oud. Ze moet haar eerste nestje nog krijgen.

Myrrha gaat nu met pensioen ondanks het feit dat de specialist zei dat hij geen enkele aanleiding zag om haar uit de fok te halen. Er is bij haar immers geen verandering waar te nemen.

Anne is niet de enige Noorse Boskat met HCM, ik weet dat er meer zijn. Ik weet ook dat er fokkers zijn die niet willen geloven dat HCM bij de Noor voorkomt. Ik weet dat er fokkers zijn die vinden dat ik de Noor een slechte naam geef door te vertellen dat Anne HCM heeft. Door over Anne en haar ziekte te praten en informatie hierover op mijn website te geven bezorgde ik een dekkater een slechte naam omdat hij aan Anne verwant is. Als je je hoofd te lang in het zand steekt stik je.....

Er is ook een andere kant, nl. de kant van fokkers die mij over hun problemen vertellen. Ze weten dat ze met hun verhaal bij mij terecht kunnen en als het mogelijk is advies van mij kunnen krijgen. Een voor mij bekende fokker had een nestje van drie. Eén van de kittens bleek een hartruis te hebben. Zij kende het verhaal van Anne en op mijn advies is de kater meteen getest en is niet eerst 6 maanden gewacht tot het ruisje misschien verdwijnen zou. Het katertje bleek HCM positief te zijn. Hij heeft na de diagnose medicijnen gekregen, maar helaas vond de eigenaar hem (9 maanden oud) 's morgens vroeg dood op een stoel. Beide ouders zijn na de eerste diagnose getest. De moeder was negatief en de vader ook. Ten behoeve van het onderzoek naar de oorsprong van de ziekte zouden beide ouders herhaald getest moeten worden.

Myrrha liefkoost een kitten

Drie jaar geleden was Anne een van de weinige (eerlijk gezegd de enige) voor mij bekende kat met HCM. Door mijn onderzoek van de afgelopen

jaren ben ik meer gevallen tegengekomen. De laatste maanden stijgt het aantal gevallen van HCM in Nederland, Duitsland, Zweden, Noorwegen en Denemarken schrikbarend. Het begint er op te lijken dat het ook voor de Noor een rasprobleem kan worden. Kunnen we dit nog voorkomen?

De fokkers die er onlangs mee in aanraking zijn gekomen zijn er zich van bewust dat we alleen door middel van samenwerken (zowel in Nederland als internationaal) het tij misschien ooit kunnen keren.

We moeten proberen door middel van o.a. stamboomonderzoek de verdachte lijnen aan te tonen.

En dat is niet zo eenvoudig. We willen dat ons onderzoek op waarheid berust en gebruiken het liefst bewijzen. Van oudere katten is meestal geen bewijs meer te krijgen en moeten we door middel van contact met de fokker proberen de voor ons zo essentiële informatie te bemachtigen. Maar de samenwerking internationaal is er nu en ik hoop dat het vruchten af zal werpen. Maar dat kan alleen als iedereen eerlijk is over wat er in hun cattery op het gebied van gezondheid gebeurt. De nadruk ligt nu op HCM, maar er zijn uiteraard ook andere problemen.

Wat kennis op het gebied van HCM ook verder helpt, is verzamelen van testuitslagen en DNA materiaal. Mogelijk zullen onderzoekers dan in de toekomst voor bepaalde rassen een DNA test kunnen ontwikkelen. Stichting Felissana heeft met de werkgroep hartproblemen een protocol ontwikkeld aan de hand waarvan een groot aantal specialisten (radiologen/cardiologen) nu hun echocardiogram maakt. De uitslagen van deze testen worden (uiteraard pas als de eigenaar erin toestemt) opgestuurd naar de Stichting Felissana die met deze gegevens verder onderzoek doet. Wanneer een kat plotseling komt te overlijden, is het belangrijk om een sectie te laten doen om de specifieke doodsoorzaak te achterhalen. Niet iedere kat die aan een hartstilstand overlijdt heeft HCM. Bij sectie kan men onder andere d.m.v. het gewicht van het hart aantonen of er sprake was van HCM of niet.

Dus heeft u een kat met HCM, fokker of liefhebber, wees daar dan open over, stamboom informatie is heel belangrijk. Wees eerlijk en deel de informatie met fokkers die verwante katten in de fok gebruiken. Licht de vereniging in waar de stamboom van uw kat is uitgegeven. Stel de gegevens van de testen die u uw kat moet laten ondergaan beschikbaar aan de Stichting Felissana, die daarmee nader onderzoek kan doen. Alleen als we met elkaar deze problemen serieus nemen kunnen we het tij misschien keren. Bewust doorfokken met aan HCM

positieve verwante katten zonder deze te laten testen is onverantwoordelijk.

Op mijn website heb ik onder het menu Gezondheid een aantal onderwerpen met betrekking tot HCM geplaatst, o.a. een beschrijving over hoe zo'n onderzoek plaatsvindt en testadressen. Hier kun je ook verder informatie over het A-nest en Anne vinden. Het adres is www.elivagar.net

Ik heb Anne gelukkig nog. Zij krijgt vanaf oktober 2001 iedere dag medicijnen om de druk in haar hart te verlagen. Anne is altijd een klein poesje gebleven, ze weegt net 2 kg. Vorig jaar heb ik haar meegenomen naar de specialist voor controle. Ze zei dat het een wonder was dat Anne nog leefde.

Zij bevestigde mij ook wat ik eigenlijk al wist. Anne's HCM is primair (op zo'n jonge leeftijd moet het genetisch zijn), de slecht functionerende hartkleppen is een gevolg daarvan (SAM, Systolic Anterior Motion), andersom is onmogelijk. Op 14 augustus hebben we haar vierde verjaardag gevierd. Ik hoop dat ze nog heel lang bij ons mag blijven, ieder jaar dromen we over een nieuw jaar. Anne leeft in geleende tijd.....

Coby Reedijk

Bronnen die ik gebruikt heb om dit artikel te schrijven:

- Infolder Hartproblemen, Werkgroep Hartproblemen Stichting Felissana, sept. 1999
- Informatie vanuit de lezing van Dr. Susan Little te Eemnes, mei 2003
- A Winn Foundation Report On ... Hypertrophic Cardiomyopathy in Maine Coon Cats, Dr. Susan Little
- Feline Hypertrophic Cardiomyopathy, J. Chinitz
- Feline Hypertrophic Cardiomyopathy, Advice for Breeders, Mark Kittleson, Rebecca Gompf en Susan Little

Links naar deze bronnen kunt u op mijn website vinden onderaan de pagina "HCM, wat is dat?"

Noot van de redactie: U zult het verhaal van Anne in verschillende magazines kunnen lezen. Wij zijn van mening, dat het niet vaak genoeg gepubliceerd kan worden. Alleen door open en eerlijk te zijn, door het delen van belangrijke informatie met collega fokkers, kunnen we er samen voor zorgen dat HCM ons favoriete ras, de Noorse Boskat, niet kapot maakt.